

Evangelí del divendres de la setmana XXI de durant l'any: si no tinc caritat, no soc res

Evangelí i comentari del divendres de la setmana XXI de durant l'any. “Les insensates van prendre les seves torxes, però no es van endur oli”. La torxa només pot romandre encesa si té oli suficient. I així diem de la caritat: sense l'oli que possibilita que hi hagi llum, no és possible perseverar en les bones obres.

Evangelí (Mt 25, 1-13)

Amb el Regne del cel passarà com amb deu noies que van prendre les seves torxes per sortir a rebre l'espòs. N'hi havia cinc que eren insensates i cinc que eren assenyades. Les insensates van prendre les seves torxes, però no es van endur oli. En canvi, les assenyades es van endur ampolles amb oli juntament amb les torxes.

Com que l'espòs tardava, els vingué son a totes i es van adormir. A mitjanit es va sentir un clam:

—L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l!

Llavors totes aquelles noies es van despertar i començaren a preparar les seves torxes. Les noies insensates van dir a les assenyades:

—Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes s'apaguen.

Les assenyades respongueren:

—Potser no n’hi hauria prou per a nosaltres i per a vosaltres; val més que aneu als qui en venen i us en compreu.

Mentre anaven a comprar-ne, va arribar l’espòs, i les qui estaven a punt entraren amb ell a les noces. I la porta quedà tancada.

Finalment arribaren també les altres noies i deien:

—Senyor, Senyor, obre’ns!

Però ell va respondre:

—En veritat us dic que no us conec.

Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l’hora.

.....

Comentari

Jesús continua exhortant-nos a una vida de vetlla activa. Ho fa ara amb una paràbola sobre unes noces. L'espòs està per arribar i un seguici de verges està esperant per acompanyar-lo amb les torxes enceses. El relat ens diu que el nuvi s'endarrereix, i amb això s'aclareix la idea general sobre la qual Jesús vol oferir el seu ensenyament: el casament és el Regne del cel; l'espòs és Crist, que vindrà al final dels temps a jutjar i retribuir cadascun segons les seves obres; el moment de l'arribada és incert i d'això la necessitat de romandre en vetlla. La paràbola, així, ens interpel·la a través del temps: convidats a una vida de comunió amb Déu, per poder accedir al seu Regne hem de romandre en vetlla, palesant així els nostres desitjos.

Sant Pau diu als de Tessalònica que no dubtin que el Crist vindrà en glòria i que la manera d'esperar

aquesta Parusia ben preparats és viure amb amor les obligacions de cada instant (cf. 1Ts 4, 1-12). Tenim una missió encomanada: dirigir al Crist totes les nostres activitats, fer que sigui ell el cor del nostre obrar, perquè tot hi pugui ser recapitulat, vivificat i elevat al Pare.

Déu compta amb nosaltres per avançar en la instauració del Regne entre els homes. Per això cal que ens prenguem seriosament aquesta vida, vivint-la amb consciència que el batejat pot pensar com el Crist, pot pensar les coses de dalt (cf. Col 3, 1-3), alhora que estima aquest món, ja que el Crist, cap de l'Església, està assegut a la dreta del Pare.

No sabem ni el dia ni l'hora. Però sí que sabem que la caritat no té pas ni dia ni hora. Sabem que tota l'existència és vocació a l'amor i, per tant, per estimar no hem d'esperar ocasions assenyalades o especials. El

cristià no viu calculant o dividint la seva vida en compartiments estancs, com si algun fos aliè a Déu. Res nostre no li és aliè: ens espera en tot allò que fem, pensem i sentim, les vint-i-quatre hores del dia. Si volem ser llum del Crist al món, l'amor del Crist ha de ser present en tota l'existència: el nostre sentir ha de ser el sentir del Crist.

Juan Luis Caballero // Photo:
Akaslade- Pixabay

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-divendres-de-la-setmana-xxi-durantalany-si-no-tinc-caritat-no-soc-res/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-divendres-de-la-setmana-xxi-durantalany-si-no-tinc-caritat-no-soc-res/) (10/08/2025)